

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Naděždy Treschlové a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **Ch. P.**, nar. X, státní příslušnost Čínská lidová republika, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 18.ledna 2009, č.j. CPR-8377-1/ČJ-2008-9CPR-C215,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhala přezkoumání rozhodnutí ze dne 18.ledna 2009, č.j. CPR-8377-1/ČJ-2008-9CPR-C215, kterým bylo změněno rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha, ze dne 14.4.2008, č.j. SCPP-076508/PH-XIII-CI-2007, tak, že žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu podaná dne 10.9.2007 se zamítá podle ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.), neboť je důvodné nebezpečí, že by mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že byla na svých právech v řízení zkrácena. Namítla, že správní orgán postupoval v rozporu s § 169 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., neboť nerozhodl ve lhůtě 60 dnů. V důsledku toho je rozhodnutí nezákonné. K důvodu zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu žalobkyně uvedla, že podle článku 27 odst. 2

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES je pro účely definice pojmu veřejného pořádku zavedena zásada přiměřenosti a zásada posuzování jednotlivých případů na základě osobního chování dotyčné osoby. Toto ustanovení vylučuje aplikaci ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. z důvodu tzv. generální prevence. Neumožňuje tedy odůvodňovat případy odkazem na obecné zájmy společnosti, jak to činí cizinecká policie. Dále žalobkyně poukázala na to, že podle zmíněné Směrnice jednání osoby kvalifikované jako trestný čin samo o sobě nelze považovat za porušení veřejného pořádku. Žalobkyně v žalobě dále odkázala na rozsudky Evropského soudního dvora, které se zabývají výkladem pojmu veřejný pořádek. Podle této judikatury předpokládá uplatnění pojmu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. V případě státního příslušníka třetího státu, který je rodinným příslušníkem občana členského státu, umožňuje tento restriktivní výklad pojmu veřejného pořádku rovněž ochranu práva tohoto příslušníka na respektování jeho soukromého a rodinného života. Pojem veřejného pořádku je tedy dle žalobkyně třeba vykládat tak, že za závažný způsob narušení veřejného pořádku je třeba považovat takové protiprávní jednání, které zásadním způsobem překračuje intenzitu jednání popsaného v některé ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně. V rovině trestněprávní je nutno tento pojem vykládat tak, že pod něj spadají pouze trestné činy mimořádné závažnosti. Závažný způsob narušení veřejného pořádku musí být přiměřený nebo srovnatelný s ohrožením bezpečnosti České republiky, což je druhý z důvodů pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. V § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. je postaveno, pokud se týká závažnosti, na stejnou úroveň ohrožení bezpečnosti státu a odsouzení za zvlášť závažný trestný čin. Ke stanovení požadovaného stupně závažnosti narušení veřejného pořádku lze použít i ustanovení § 34 písm. e) trestního zákona, které jako příklad obdobného termínu „vážené ohrožení veřejného pořádku“ uvádí živelnou pohromu. Pojem veřejný pořádek nelze interpretovat libovolně, neboť je adekvátně definován v sekundárním evropském právu a opakovaně vykládán a rozvíjen v judikatuře Evropského soudního dvora. Dle názoru žalobkyně je napadené rozhodnutí v rozporu s výše uvedenou argumentací. Žalovaný nepřezkoumatelně v rámci svého rozhodnutí uvádí, že po přihlédnutí k tomu, kdy bylo zjištěno, že ze strany žalobkyně došlo k porušení platných zákonů České republiky, bylo takové jednání zhodnoceno jako závažné narušení veřejného pořádku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dovodit, v čem správní orgán spatřuje důvodnou obavu, odůvodnění je zcela nepřezkoumatelné. Není z něj zřejmé, ve kterých konkrétních jednáních žalovaný spatřuje důvodné nebezpečí. Správní orgány obou stupňů vycházely ze skutečnosti, že se žalobkyně dopustila trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona. K tomu žalobkyně uvedla, že rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29.1.2008 sp.zn. 7To 22/2008 bylo usnesením Nejvyššího soudu zrušeno a následně Obvodní soud pro Prahu 3 rozhodl o zastavení trestního stíhání podle § 314c odst. 1 písm. b) trestního řádu za použití § 172 odst. 2 písm. c) trestního řádu. Z odůvodnění tohoto usnesení vyplývá, že trestní stíhání bylo zastaveno z důvodu, že účelu trestního řízení již bylo dosaženo. Soud bral přitom v potaz, že se jednalo o trestný čin menší společenské nebezpečnosti. Takové odůvodnění je dle názoru žalobkyně diametrálně odlišné od závěrů o existenci důvodného podezření, že by mohla závažně narušovat veřejný pořádek. Jedná se o konstatování zcela protichůdné.

Ředitelství služby cizinecké policie ve vyjádření k žalobě uvedlo, že v daném případě bylo postupováno v souladu se zákonem. Z rozhodnutí vyplývá sled událostí a řetězec důkazů. Toto rozhodnutí se neopírá pouze o pravomocné rozhodnutí městského soudu ze dne 29.1.2008, ale je logickým vyústěním protiprávního jednání žalobkyně. K námitce na

nedodržení lhůty stanovené zákonem odvolací orgán uvedl, že se jedná o lhůty pořádkové, které nezakládají nezákonnost rozhodnutí. Samotné předložení zákonem stanovených dokladů k žádosti nemá automaticky za následek kladné rozhodnutí ve věci. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí pak navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Při jednání zástupce žalobkyně zdůraznil, že v daném případě došlo k chybné interpretaci neurčitého právního pojmu „závažný způsob narušení veřejného pořádku“. V této souvislosti poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 3As 4/2010 s tím, že v tomto usnesení rozšířený senát jednoznačně konstatoval, že samotný nedovolený vstup na území nepředstavuje narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Dále poukázal na to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí není vyhodnocena skutečnost, že trestní stíhání žalobkyně bylo usnesením Obvodního soudu pro Prahu 3 zastaveno a že v tomto usnesení soud konstatoval, že se jedná o trestný čin menší společenské nebezpečnosti, že žalobkyně je osobou netrestanou a že i další okolnosti svědčí ve prospěch žalobkyně. Odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí dle zástupce žalobkyně sice popsal skutečnosti zjištěné v řízení, ale tyto nijak nehodnotil ve vztahu k závěru o existující hrozbě narušení veřejného pořádku závažným způsobem ze strany žalobkyně. Tento závěr nemůže být dovozován pouze ze samotné existence nedovoleného pobytu na území České republiky. K závadovému jednání došlo 7 let před vydáním napadeného rozhodnutí, což je podstatné pro hodnocení existence nebezpečí. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že paní Ch. P. podala dne 1.10.2007 žádost o povolení k trvalému pobytu jako rodinný příslušník občana EU. Dle svého tvrzení měla sdílet společnou domácnost s občanem České republiky panem V. Ch. Na základě výzvy správního orgánu se dne 14.11.2007 dostavil zástupce žadatelky a uvedl, že nesouhlasí s vyjádřením pana N., majitele bytu, který poskytoval ubytování pro žadatelku a jejího druhu, že trvá na prohlášení předloženém správnímu orgánu a prohlásil, že žadatelka se chystá s panem Ch. uzavřít manželství v nejbližší době. Totéž prohlásil i jako zástupce pana V. Ch. Ve spise je založeno čestné prohlášení obou jmenovaných ze dne 1.10.2007, ve kterém prohlašují, že sdílí společnou domácnost. Na adrese společného pobytu, tj. P. 3, Š. 1294/1, bylo podle úředního záznamu ze dne 18.10.2007 zjištěno, že na uvedené adrese tyto osoby nejsou známy, majitel bytu pak k předložené nájemní smlouvě vyloučil, že by tuto smlouvu sepisoval nebo podepisoval. Cizinku ani jejího druhu nikdy nepotkal. Ve spise je založeno prohlášení sepsané panem N. o těchto skutečnostech.

Obsah spisu tvoří i stejnopis rozhodnutí ze dne 28.6.2004 č.j. SCPP-10-39/HK-IX-2002, kterým bylo žadatelce uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky, neboť bylo zjištěno, že pobývala na území bez cestovního dokladu.

Dne 31.1.2008 účastníci řízení správnímu orgánu předložili oddací list vystavený Magistrátem města Kladno, podle kterého pan V. Ch. a paní P. Ch. uzavřeli manželství dne 23.11.2007. Ve spise jsou dále založeny záznamy ze dne 15.2.2008, ze kterého vyplývá, že V. Ch. je hlášen na adrese Obecního úřadu Libušín a že jeho skutečné bydliště nebylo zjištěno, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12.12.2007 sp.zn. 1T 99/2007, kterým byla obžalovaná Ch. P. uznána vinnou spácháním trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a byla odsouzena k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin. V tomto rozsudku soud uvedl, že bylo zjištěno, že odsouzená neopustila po uložení správního vyhoštění území ČR a že stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost, kterého se

dopustila, je spatřován jako vyšší nežli nepatrný, a to s ohledem na osobu obžalované, neboť nerespektovala rozhodnutí správního orgánu. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozsudku bylo zamítnuto usnesením Městského soudu v Praze ze dne 29.1.2008 sp.zn. 7To 22/2008. Následně po rozhodnutí Nejvyššího soudu vydal Obvodní soud pro Prahu 3 usnesení ze dne 29.10.2008 sp.zn. 1T 60/2008, kterým trestní stíhání pro shora uvedený skutek zastavil. V tomto usnesení soud uvedl, že dospěl k závěru, že účelu trestního řízení již bylo dosaženo. Vzal v potaz, že se jedná o trestný čin menší společenské nebezpečnosti, že obviněná není osobou kriminálně závadovou, že se po spáchání činu snažila napravit nelegální pobyt žádostí o udělení dlouhodobého pobytu a že její čin neměl žádných významných negativních následků. Po spáchání činu obviněná vedla řádný život, nebylo zjištěno, že by se dopustila jiného trestného činu, přestupku či správního deliktu.

Poté, kdy účastníci řízení byli seznámeni s podklady k rozhodnutí a vyjádřili se k těmto podkladům, bylo vydáno Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Praha, dne 14.4.2008 rozhodnutí č.j. SCPP-076508/PH-XIII/CI-2007, kterým bylo rozhodnuto, že žádost paní Ch. P. o povolení k trvalému pobytu na území České republiky se zamítá. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán s odkazem na ustanovení § 87k odst. 1 a § 87i odst. 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. uvedl, že podle šetření v dostupných informačních systémech žadatelka na území České republiky vstoupila v nezjištěnou dobu přes neznámý hraniční přechod. Při svém zajištění uvedla, že se jmenuje Ch. L. a že je narozena X. Dále bylo zjištěno, že žadatelka projevila úmysl požádat o azyl na území České republiky, tato žádost však úspěšná nebyla. Rozhodnutím ze dne 28.6.2004 jí bylo uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky, tj. do 28.6.2007. Byl jí vystaven výjezdní příkaz a stanovena lhůta k vycestování z území do 17.7.2004. Z území České republiky poté již nevycestovala a zdržovala se zde přes zákaz pobytu. Tím se dopustila trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí.

V řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu uvedla, že účelem pobytu je sdílení společné domácnosti s občanem České republiky, s panem V. Ch. K žádosti byl předložen originál cestovního dokladu vydaného dne 12.10.2005 v Čínské lidové republice. Tento cestovní doklad neobsahoval žádná platná víza k pobytu ani přechodové razítko potvrzující legální vstup na území České republiky. V další části tohoto rozhodnutí správní orgán popsal obsah zjištění provedených v řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu. Tyto skutečnosti jsou v tomto rozsudku uvedeny shora.

Vzhledem k těmto skutečnostem správní orgán konstatoval, že celkové jednání žadatelky je hodnoceno jako účelové ve snaze odvrátit důsledky plynoucí z neoprávněného pobytu na území. Žadatelka svým jednáním závažným způsobem narušila veřejný pořádek. Toto narušení spatřuje správní orgán zejména v neoprávněném vstupu na území a ve skutečnosti, že žadatelka při kontrole dne 9.9.2002 nemohla hodnověrným způsobem prokázat svou totožnost. Následně pak v čestném prohlášení uvedla jiné jméno a příjmení, než je její pravé jméno a příjmení. Nesprávnou totožnost přitom uváděla po celou dobu správního řízení o správním vyhoštění a po celou dobu vedení řízení o žádosti o azyl. Tyto nepravdivé údaje uváděla vědomě, s úmyslem vyhnout se účelově dopadům neoprávněného vstupu a pobytu na území v ČR a následného nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Uvádění nepravé totožnosti svědčí rovněž o cíleném a úmyslném zneužití azylové politiky. Rovněž toto jednání je závažným narušením veřejného pořádku České republiky. Žadatelka porušila povinnost cizince stanovenou v § 103 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. a dále stejné ustanovení písm. n) téhož zákona. Závažné narušení veřejného pořádku správní orgán spatřoval rovněž v tom, že žadatelka pobývala na území v době, kdy jí bylo uloženo správní vyhoštění. V této době

nevycestovala, čímž se dopustila i maření výkonu úředního rozhodnutí jiného správního orgánu, za což byla odsouzena rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3. Při svém pobytu žadatelka nerespektovala a nedodržovala platné zákony České republiky. Není ve veřejném zájmu České republiky, aby jednu z nejvyšších forem pobytu získal cizí státní příslušník, který svým jednáním dává najevo neúctu k právnímu řádu České republiky. V obecném zájmu je naopak to, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří tyto normy dodržují. Rozhodnutím o zamítnutí žádosti nebude dle názoru správního orgánu nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života žadatelky. Správní orgán neshledal, že její vztah s panem V. Ch. lze považovat za prokazatelně funkční. Naopak, na základě zjištěných skutečností je zřejmé, že jde o svazek formální. K uzavření sňatku došlo poté, kdy účastníci bylo uloženo správní vyhoštění, tedy v době, kdy i přes tento zákaz pobytu neopustila území České republiky. Sňatek uzavřela s vědomím této skutečnosti a musela si tak být vědoma toho, že za toto jednání před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu bude odpovědná a ponese případné následky. V daném případě došlo k naplnění ustanovení § 87k odst. 1 písm. a) ve spojení s § 87i odst. 1 písm. b) a § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. tím, že nebyl doložen požadovaný doklad, a rovněž došlo k naplnění ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na jehož podkladě odvolací orgán vydal napadené rozhodnutí ze dne 18.1.2009 č.j. CPR-8377-1/ČJ-2008-9CPR-C215, kterým prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že žádost o vydání povolení k trvalému pobytu se zamítá podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatelka mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

V odůvodnění rozhodnutí odvolací orgán zrekapituloval dosavadní průběh řízení a zhodnotil přezkoumávané rozhodnutí z hlediska žalobních námitek.

K podkladům rozhodnutí předloženým odvolatelkou uvedl, že samotné předložení zákonem stanovených dokladů nemá za následek automaticky kladné rozhodnutí ve věci. Odvolací orgán zopakoval, že účastnice řízení na území vstoupila bez povolení, nerespektovala rozhodnutí orgánů cizinecké policie a obcházela zákon. Je zřejmé, že se od počátku chtěla v ČR usadit. Uvedla falešnou totožnost, pod níž jí bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektovala. Uváděla údaje o společném bydlišti s manželem, k tomuto majitel bytu prohlásil, že předloženou smlouvu neuzavřel a že takové ubytování neposkytl. Byla odsouzena pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí.

Odvolací orgán dospěl k závěru, že v daném případě je naplněno ustanovení § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. S odkazem na čl. 27 Směrnice pak uvedl, že důvodem pro zrušení pobytu (správně má být nepovolení pobytu) není pouze předchozí trestná činnost. Z hlediska posouzení ohrožení zájmů společnosti bylo v daném případě shledáno důvodné nebezpečí, že by odvolatelka mohla narušit veřejný pořádek. S ohledem na úmyslné a opakované jednání převážil zájem na ochraně společnosti nad zájmem na ochraně soukromých a rodinných zájmů odvolatelky.

K využití úředních záznamů odvolací orgán konstatoval, že podkladem rozhodnutí je vše, co má určitou vypovídací hodnotu a může prokázat stav věc. Je tedy třeba hodnotit všechny doklady, které jsou součástí spisu.

V další části odůvodnění rozhodnutí se odvolací orgán zabýval výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se závěrem, že v daném případě lze narušení hodnot představujících veřejný pořádek shledat jako závažné narušení veřejného pořádku. Cizí státní příslušník, který opakovaně nedodržuje platné právní normy, se svým jednáním sám zbavuje možnosti pobývat na území ČR na základě povoleného nejvýhodnějšího druhu pobytu.

K předložení oddacího listu odvolací orgán uvedl, že žádost byla podána z důvodu sdílení společné domácnosti s občanem ČR. Manželství bylo uzavřeno v průběhu řízení, o změnu žádosti však požádáno nebylo. S ohledem k okolnostem byla v odvolacím řízení zúžena právní kvalifikace důvodu zamítnutí žádosti.

Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterým je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Při přezkoumání rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 87 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění platném v rozhodné době ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný nesprávně na zjištěný skutkový stav interpretoval neurčitý právní pojem „závažný způsob narušení veřejného pořádku“. Vzhledem k dalšímu důvodu, to je ohrožení bezpečnosti státu, dovozuje, že by se musela dopustit pouze mimořádně závažné trestné činnosti, aby mohl správní orgán dospět k závěru, že byly naplněny zákonem stanovené předpoklady pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. S tímto názorem se soud neztotožňuje. Žalovaný v souladu s judikaturou správních soudů vymezil pojem veřejný pořádek jako pravidla chování vyjádřená nejen v právních předpisech ale i jako pravidla uznávaná jako společenské hodnoty, jejichž zachování je potřebné pro řádný chod společnosti. V daném případě správní orgány obou stupňů přihlížely ke všem zjištěným skutečnostem, které se týkají žalobkyně. Tato vstoupila na území republiky bez povolení, orgánům cizinecké policie při kontrole uvedla falešnou totožnost, nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění, uvedla nepravdivé údaje ohledně místa pobytu, když majitel bytu vyloučil uzavření nájemní smlouvy se žalobkyní či jejím manželem a vyloučil, že by se v předmětném bytě zdržovala. Z uvedeného přehledu je zřejmé, že žalobkyně opakovaně svým jednáním dala jednoznačně najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt cizinců. Z jejího jednání lze dovodit, že v jejím případě existuje důvodné nebezpečí, že by mohla narušit veřejný pořádek. Závažný způsob narušení veřejného pořádku lze pak dovodit právě z toho, že žalobkyně porušovala pravidla jednání opakovaně a vůbec nerespektovala skutečnost, že jako cizinka může na území České republiky pobývat pouze s příslušným povolením.

Výkladem pojmů „závažné porušení veřejného pořádku“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26.7.2011 č.j. 3 As 4/2010-151, který vyslovil závěr, že *při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.* V tomto usnesení je zmiňována i problematika zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu a je odkazováno na řadu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

vztahujících se k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Rozšířený senát k této problematice uvedl, že *lze jistě souhlasit s obecným závěrem, že veřejný pořádek nerovná se pouze určité normy, ba ani normy jediného normativního systému, a že naopak pojem veřejného pořádku předpokládá krom norem právních užití také norem morálních, sociálních, politických, případně náboženských. Veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Rozšířený senát se přitom nedomnívá, že by i ke všem ustanovením cizineckého zákona, jež se zmiňují o veřejném pořádku, bylo možno přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ je tak nutné na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných. Při výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, je tak třeba vzít v úvahu také specifika každé jednotlivé normy. Nelze hledět vedle intenzity porušení určité normy pouze na „blízkost porušené normy k zájmům chráněným předpisem“, jak to vyžaduje druhý senát. S použitím argumentu ad absurdum by pak totiž bylo možné považovat každé porušení normy cizineckého zákona za narušení veřejného pořádku, neboť každá norma v daném zákoně obsažená sleduje jeho účel. Tak by např. mohlo být vnímáno i jednání cizince, který v souladu s § 98 včas nenahlásí změnu místa pobytu na území, neboť i tato norma je jistě blízká účelu zákona regulovat a dohlížet na pohyb cizinců na našem území. Z narušení veřejného pořádku by tak mohlo být považováno i nesplnění čistě formální povinnosti, kterou cizinci ukládá cizinecký zákon. Rozšířený senát má pak za to, že takový výklad by byl zjevně nepřiměřený.*

Městský soud v Praze má za to, že žalovaný danou věc posoudil v souladu se závěry obsaženými v uvedeném usnesení rozšířeného senátu. V daném případě se ze strany žalobkyně nejednalo o nedodržení formálních povinností uložených zákonem o pobytu cizinců, naopak pobyt na území bez povolení, následně v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, uvádění nepravdivých údajů ohledně totožnosti žalobkyně i ohledně zajištění ubytování, to vše ve svém souhrnu představuje závažné narušení veřejného pořádku. Při takovém jednání nemůže žalobkyně požadovat, aby jí byl povolen trvalý pobyt. Za této situace není rozhodné, že trestní stíhání žalobkyně bylo zastaveno a že se soud vyjadřoval ke stupni společenské nebezpečnosti skutku, který spočíval v nerespektování rozhodnutí o správním vyhoštění. Jednání žalobkyně je v daném případě třeba hodnotit ve vztahu k požadovanému typu pobytu.

Pokud se jedná o námitku, že správní orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 169 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., dle kterého je povinen rozhodnout ve věci povolení k trvalému pobytu ve lhůtě do 60 dnů, k tomu je třeba uvést, že s nedodržením této lhůty zákon nespojuje žádné důsledky v tom směru, že by o žádosti již správní orgán nemohl rozhodovat, případně že by uplynutím lhůty nastupovala určitá fikce rozhodnutí. Nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí je tedy vadou, která nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně ostatně ani nekonkretizuje, na jakých práva byla nedodržením lhůty zkrácena.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.r.s. zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2013

JUDr. Karla Cháberová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová